

חוויתי השבוע במשרדי בתל אביב. נפגשתי עם חתן פרס ישראל האלוף (במיל') דורון אלמוג, עם אלון סוסטר ראש המועצה האזורית שער הנגב, ועם דפנה הרולד, מנכ"לית עמותת "מצמצמים רווחים". שלושתם הם מראשי העמותה שהקימו בוגרי גרוד 50 ו-101 של הצנחנים עם בנות ובני זוגם, שמטרתה לחנוך מקרוב, לסייע וללוות חיילים וחיילות משוחררים חסרי ערוף משפחתי תומך, בדרכם מהשירות אל אתגרי האזרחות, ההשכלה, הפרנסה והקמת המשפחה.

העמותה פועלת בכל רחבי הארץ עם מחויבות עמוקה של המשפחות להנציחם, עם סיוע והכוונה מקצועית של ההונכים בעזרת אנשי מקצוע ופסיכולוגים. המשפחה מתחייבת לשנת ליור, להניכה עם מפגשים קבועים, אירוח, התייעצות, קשר טלפוני, סיוע מול מוסדות המדינה, מוסדות השכלה ועוד. היקף ההנכים עומד כיום על עשרות רבות, אולם העמותה כבר הכריזה על "תוכנית ה-1,000". הם מעוררים מאוד מההצלחה ומהכרת התודה שהם מקבלים מאלו שכבר עברו את החניכה ו"עלו על המסלול". הם מדברים איתי, מראים לי מכתבים, ואני רואה את הזיק של הנתנה בעיניהם של האנשים המאוד עסוקים הללו, שידועים שיש עוד משהו שהם צריכים להעמיס על כתפיהם. כך חניכו אותם. כך הם רוצים לחנך אותנו. לתת.

"מצמצמים רווחים" הוא פרויקט ישראלי יפה, צנוע, מבטיח וחיוני לחברה ישראלית בריאה, שערכה לבניה ולבנותיה אמרתי לאלמוג, לסוסטר ולהרולד שעם האמונה והחיוך שלהם – אף אחד לא יוכל לעמוד בדרכם, ושאני מבקש לשתף את קוראי המסורים בפועלם החשוב כנאמר: "מה צריך לעשות? לעשות!". והם עושים.

4 אנחנו בפתחה של שנת הלימודים, ואני עדיין לא מעכל שלא צריך לקנות חוצצים וקלסרים ועפרונות ולא צריך שקיות סנדוויצ'ים. ואין עוד "אבוש, אני לא הולכת עם הילקוט הזה"; או "עוד פעם נקניק ועגבנייה". מצד אחד, אני מאוד שמח שאחרי 20 שנה שבה הייתי "נהג מרוצים" (אני נהגתי, והילדים היו מרוצים) או קונה הלחמניות (פנינה הייתה מכינה) – פרשנו לגמלאות. אבל אני כבר מתגעגע ובטוח שלא אוותר לעצמי בעתיד בלהכין "סנדוויץ' חלומות" לנכדים או לקנות להם ילקוטים וחוצצים.

שתהיה שנת לימודים פורייה, מוצלחת ובטוחה בדרכים. שבת שלום. ❖

avi@bnayahu.com

לאה גולדין. דעת הקהל השפיעה יותר ויותר על תהליך קבלת ההחלטות
צילום: הדס פרוש, פלאש 90

רבין ואת יאסר ערפאת ובהמשך גם את האמריקאים כשחתמו על הסכם אוסלו. אינני מזלזל חלילה בחשובה ובגדולה שבדידותינו. היא מעצמה שניצבת לצדנו פוליטית, ביטחונית וכלכלית, אבל הרקורד שלה בהשגת שלום איננו חיובי ואיננו מבשר טובות. אני חושב שגם אבו מאזן וגם נתניהו מבינים את זה היטב ואפילו בונים על זה, כל אחד מסיבתו שלו. וזה בעצם די מייאש.

וכשאתה שומע השבוע את ראש הממשלה חוגג "50 שנה לשחרור השומרון" ומבטיח "שלא תהיה עוד עקירת יישובים" – מה אפשר להבין מזה? שזו "אמת לשעתה"? שזוהי מסקנה הפוכה ממה שאמר כאן לפני חודשים בכיקור טראמפ – ש"לראשונה בחייו הוא מרגיש שיש סיכוי לשלום אמת"? או שמא בקרוב ינקו המתנחלים את השלטים הישנים שקוראים "עומק העקירה כעומק החקירה"? מה שאני כן מבין הוא שאם משהו בממשלת ישראל לא יתעשת ולא יפעל לכך שישאל תיקח את גורלה בידיה ותציב תוכנית שלום ריאלית שתקבל גיבוי והכרה – או שתפעל שבת ברית אחרת תציג תוכנית כזאת – ייחשב הדבר לחוסר אחריות לאומית ולכתב אישום לממשלות ישראל. מארה"ב של טראמפ – לא תבוא ישועה.

3 יש רגעים בתוך השבוע הסוער שגורמים לאדם לתחושה משכרת של שאיפת אוויר פסגות, שגוררת תקווה גדולה ואמון בחברה הישראלית. רגע כזה